

בע"א (חדרה) 17706-01-14 - סעיד ח'שאן נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 17706-01-14 - סעיד ח'שאן נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 17706-01-14

סעיד ח'שאן

נגד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[12.02.2014]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה לביטול 9 דו"חות חניה: דו"ח מס' 13435169 מיום 18.11.02; דו"ח מס' 16433468 מיום 10.12.02; דו"ח מס' 13315965 מיום 20.11.02; דו"ח מס' 12188769 מיום 9.7.02; דו"ח מס' 15285869 מיום 28.11.02; דו"ח מס' 16372161 מיום 24.11.02; דו"ח מס' 16419962 מיום 27.11.02; דו"ח מס' 16525065 מיום 25.11.02 ודו"ח מס' 12250163 מיום 25.8.02 (להלן: "הדו"חות") שניתנו למבקש בתחום שיפוט של המשיבה.

טענות הצדדים

המבקש טוען כי במועד ביצוע העבירות הוא לא היה הבעלים המחזיק והמשתמש ברכב שכן מכר את הרכב למר סאמר נדאף (להלן: "הרוכש") עוד ביום 8.7.02, אולם בשל אי שיתוף פעולה מצד הרוכש, טרם בוצעה העברת בעלות ברכב. כי כך, טוען המבקש, האחריות לביצוע העבירות ותשלום הדו"חות צריכה להיות מונחת לפתחו של הרוכש.

לטענת המבקש, הוא מעולם לא קיבל הדו"חות ואך ביום 8.10.13 נודע לו לראשונה אודותיהם, עת הגיעו לביתו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטלין מדירתו. באותן נסיבות שילם המבקש למעקלים את סכום החוב בסך של ₪ 4,560 "תחת מחאה", ועתה מבקש הוא להשיב הסכום לידיו בשל התיישנות העבירה.

המשיבה מתייחסת בתגובתה ל- 15 דו"חות חניה, שכן לטענתה הסכום ששילם המבקש, נגבה ממנו בגין תיק גביה מס' 0002-*****-15 דו"חות.

על כן, אתייחס בהחלטתי לחמישה עשר הדו"חות מושא תיק הגביה.

בהתייחס לדו"ח מס' 16419962 ודו"ח מס' 16433468 - משלא איתרה המשיבה את המסמכים המעידים על המצאתם למבקש - מסכימה היא לביטולם.

בהתייחס ל- 13 דו"חות נוספים (מס' 12188769 , 12510665 , 12552360 , 12547964 , 12815064 , 12250163 , 12666160 , 127202264 , 13435169 , 13315965 , 16372161 , 16525065 ו- 1285869), טוענת המשיבה כי היא שלחה למבקש הודעת תשלום קנס בגין הדו"חות בדואר רשום במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה) ולכן יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, מאחר וחלפו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט והמבקש לא הגיש בקשה להסבת הדו"חות על שם רוכש במועד וכעת לא העלה כל טעם לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה אף צרפה לתגובתה אישורי מסירה (נספח ג' לתגובה) וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התיישנות העבירה.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקרה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דיון במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דיון

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לה סבורה אני כי בהתייחס ל-13 הדו"חות דין הבקשה להידחות- ואנמק.

המבקש אינו חולק על היותו הבעלים הרשום של הרכב ועל כך כי עד היום לא בוצעה העברת בעלות.

סעיף 27ב לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961 קובע חזקה לפיה רואים את בעל הרכב כמבצע העבירה והטוען אחרת - עליו מוטל נטל ההוכחה:

"27ב. (א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או החנה אותו במקום שהעמדו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנה כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובלי הסכמתו."

סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"") קובע:

"229. (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצויין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27 לפקודת התעבורה - אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט; עינינו הרואות, כי על המבקש הייתה מוטלת החובה לשלם את הדו"חות או לחילופין להגיש בקשה להסב את העבירה על שם נהג אחר, תוך 90 יום מיום ההמצאה. הדו"חות מושא הבקשה ניתנו למבקש בשנת 2002 והמועד להישפט בגינם חלף זה מכבר. במידה ולא הוגשה בקשה תוך 90 יום מיום ביצוע ההמצאה תחול החזקה הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה ובהתאם להוראת סעיף 229 (ח2) לחסד"פ הקובעת כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק, יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס. עיון בנספחים א' ו-ג' לתגובה מעלה כי המשיבה המציאה למבקש דרישות תשלום בגין הדו"חות במסירה אישית ביום 24.6.09 וביום 29.11.10. סעיף 230 לחסד"פ קובע כי "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". שבתי ועיינתי בבקשת המבקש בנסותי למצוא תשובה לשאלה מדוע ישב המבקש בחיבוק ידיים מאז שנת 2010 לכל המאוחר, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלה האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשות מתאימות? באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורשי נ' עיריית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09): "כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבקש לא השכיל להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודיון בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...). משפנה לבית המשפט כשלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפך פסק דינו לחלוט, לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחוזי, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למתן רשות להישפט". וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדגר נ' מ"י (27.1.10):

"עסקינן בעבירה מסוג "ברירת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת הבקשה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסוג זה היא כי הנאשם כלל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה ממקרה בו לנאשם זכות להישפט מלכתחילה, כברירת מחדל, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאז אז ישנו מקום לשקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשעתו (ראו רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.6.2009)). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם הנאשם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שקיימים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בגדר סרח עודף מילולי מיותר; היא באה להקנות להחלטה להתיר שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישה זו לנימוקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדרי הדין המיוחדים בעבירות מסוג "ברירת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומולה עומדים זכויות ואינטרסים נוגדים. מתן אפשרות במקרים מסוימים להרשיע אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במקרים מסוימים משקפת את "האיזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנכוח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם (טרם פורסם, 6.1.2009)).

כן ראו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 בציינו: "נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחריגות אף יזמן את הצדדים לדיון בבקשה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבקש לפיהן המשיבה לא נקטה בהליכים לגביית החוב וכן טענות בהתייחס לגובה החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הקנס ומשכך אינן במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראה לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פסי נ' מדינת ישראל (16.12.99)).

סוף דבר

באשר לדו"חות שמספרם 16419962 ו-16433468, בהסכמת המשיבה, אני מורה על ביטולם מחמת התיישנות. באשר ליתר 13 הדו"חות מושא תיק הגביה, משהמבקש לא הסביר השהיו בפנייתו לבית המשפט, אני דוחה הבקשה. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב אדר תשע"ד, 12 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.